

Author	Neda Nezhdana / Неда Неждана
Play Original name / translated	ТОЙ, ЩО ВІДЧИНЯЄ ДВЕРІ (UA) ОНЗИ, КОЙТО ОТВАРЯ ВРАТАТА (BG) HE WHO OPENS THE DOOR (EN)
Translator	Minka Paraskevova / Минка Параскевова
Language of translation	Bulgarian / Български
Copyright of original text belongs to	Neda Nezhdana, nedanejdana@yahoo.com
Copyright of translation belongs to	Minka Paraskevova, mparaskevova@gmail.com

Here you can read only a fragment of text. In order to get access to the full text or to receive permission for staging the text, please, contact the copyright owners of the text and translation.

Резюме

„Онзи, който отваря вратата” е черна комедия, в която две жени, Виктория и Наталия, се срещат за първи път в морга през студения сезон в съвременна Украйна. Затворени в нея и тероризирани от обаждания на непознати, те тълкуват твърде радикално ситуацията – от отвъдния свят до ядрена война, от политически преврат до бандитско нападение, приспособявайки се към всичко с лекота и хумор. Но на финала най-лошото е коренно различно от това, което са си представяли.

Пиесата „Онзи, който отваря вратата” е включена в каталозите за най-добра пиеса в Европа през 2004 г., 2008 г. и 2012 г. (*The European Theatre Today: Plays*).

Неда Неждана

ОНЗИ, КОЙТО ОТВАРЯ ВРАТАТА

Черна комедия за театър на национална трагедия

Превод от английски: М. Параскевова

Действащи лица:

Първа жена, Наталия, 30-32 г.

Втора жена, Виктория, 25-26 г.

Действието се развива в морга през студения сезон в съвременна Украйна.

ПРОЛОГ:

Приемната на морга. Врата отляво и отдясно. Може да има и няколко котки в стаята. В средата на стаята жена седи на бюро и тананика известна песен, която слуша на плейър. Тя разлиства списание, вероятно предназначено за жени..

Първа жена: Какви само неща изобретяват вече – карат те едновременно да ти секне дъха и да ревеш. Ето това, например, бих казала, изглежда добро и секси. Но ѝ отива като седло на крава. Въпреки, че на мен би ми отивало. (*Оправя косите си и поглежда критично към фигурата си*). Но, извинете, по какъв повод бих могла да го нося – да забавлявам мъртвите? Пфу! В тази проклета морга това е последното нещо, което би ти хрумнало. (*Обръща страницата на списанието*). О, упражнения за гърдите. Точно от това имам нужда, защото скоро ще мога да виждам гърдите си само през микроскоп. (*Става от бюрото и започва да прави упражненията*). Добре, ама как да накарам гърдите ми да се движат? (*До ушите ѝ достига пукот иззад сцената. Тя гледа напрегнато.*). Гърдите ми ли скърцат така или нещо друго? (*Звукът се повтаря*). О не, трябва да са мишки. (*Звукът се засилва*). Може да са мишки, но звучат като стадо шумни прасета. Трябва да ги отровя с нещо: може да не ги убие, но поне ще влоши здравето им. Ами, ако са плъхове? (*Отново се чува същия звук*). Казаха ми, че тази работа ще е удобна, тиха и чиста, със спокойна клиентела, без оплаквания и сделки. Единственото неприятно нещо ще е миризмата. Но стига глупости! Мишки или плъхове..да се поотпуснем. (*Поставя отново слушалките в ушите си*).

В този миг вратата вдясно на сцената се отваря. Полугола жена с екетет, вързан на глезена ѝ се появява в странна светлина. Първата жена издава сподавен писък и припада. Втората жена предпазливо влиза в стаята и се оглежда. Тя е красива, но със следи от безобразно прекарана нощ. В първия момент тя не забелязва първата жена.

Втора жена: Хей, къде съм? Прилича ми на просташки офис. Или пък е изтрезвителното? И къде са всички? Може ли да съм единственият пиян човек в града? Или пък сме в Сух режим? Аз лично харесвам сухо вино. Защо е толкова студено тук? (*Едва сега забелязва, че е почти гола*).

Господи, можеха поне да ме наметнат с нещо. (*Зърва купчина с чаршафи. Увива един около тялото си като гръцка туника*). Ще съм облечена „антично”. (*Вижда главната счетоводна книга върху бюрото*). Главна счетоводна книга на Морга номер 5. О, боже, това е морга! Мило момиче, здраво си се наквасила. Паметта ти е изтрита. Тук-там плават островчета интелект, които са все още незасегнати. Ехо! Има ли някой жив тук? Какъв нелеп въпрос да зададеш наред морга, нали? (*Сяда на стол и едва тогава забелязва Първата жена*). О, а това да не би да е ... (*Поглежда я поотблизо*). Струва ми се, че не диша. И що за морга е това? Свинарник, не морга. С разпръснати трупове, за да се спъват живите в тях, и разни пияници, които сноват насам-натам, въпреки че вече почти изтрезнях. Трябва да я преместя, защото е нечовешко да я оставя тук.

Влачи тялото на Първата жена до кушетката. Тогава Първата жена отваря очите си. Втората жена подскача от ужас и се отдалечава на безопасна дистанция.

Първа сцена

Втора жена: Махай се! Стой където си и не се приближавай!

Първа жена: (*озадачена*). О, извини ме, но ти май беше труп.

Втора жена: Какво? И това го чувам от мъртвец.

Първа жена: Но ти умря. Как така сега говориш? Какво е това - сън?

Втора жена: Определено – не, въпреки, че би могло да е сън от някакъв тип вечност. Виждаш ме, защото, извини ме, ти също предаде Богу дух.

Първа жена: Къде съм?

Втора жена: Какви нахалници са станали тези мъртъвци в днешно време. Ето, тя се е споминала и задава странни въпроси. Ти си в сладкото измерение на сбогуването, след края на света някъде.

Първа жена: Ами ти коя си?

Втора жена: Тук вече имам няколко отговора: все още мъртвец, пресен мъртвец или просто – мъртво тяло.

Първа жена: Искаш да кажеш, че съм вече ...? Как така?

Втора жена: Защото спря да живееш.

Първа жена: Не, не искам да ... (*Очите ѝ се наливат със сълзи*).

Втора жена: (*Приближава и започва да я утешава*). Всеки трябва да мине през това. Няма нужда са се разстройваш. Да живееш днес е скъпо удоволствие, с непрекъснати желания да си купиш това и онова. Но един труп няма нужда от нищо друго освен от ковчег.

Първа жена: (*През сълзи*). Знаеш ли колко скъпи са ковчезите днес?

Втора жена: Няма да го купуваш ти, а твоят съпруг. Ще си лежиш в него мирно и тихо, без тревоги за дрехи и храна за твоята тленна плът. Той ще носи цветя на гроба ти. Често ли ти подаряваше цветя приживе?

Първа жена: Ама, аз не се сбогувах с него. Ще е такъв шок за него.

Втора жена: Шок, казваш? О, не! Ще му олекне. Представи си какво му е на един мъж да прекара живота си само с една жена. Ти се наслади на живота си, сега го остави той да се наслади на своя като свободен мъж.

Първа жена: Почакай малко! Как се случи всичко? Бях здрава като вол.

Втора жена: Току що го каза, жено – в минало време. Какво здраве очакваш да имаме в такава среда на живот като нашия? Почвата е натъпкана с пестициди и хербициди. А въздухът, моля за извинение, вони на лайна до небесата. H_2O , в същинския смисъл на формулата, като че ли не съществува. Веднъж само да се натъпчеш с тази гадост до гърлото, вече е време за крайната завеса.

Първа жена: Но аз редовно правех упражнения, за да поддържам гърдите си във форма, не прекалявах – е, почти – с пиенето, и редовно взимах от онези хапчета за поддържане на добро здраве.

Втора жена: Каква загуба на пари! Обикновено всичко приключва с инфаркт и обръщаш пръстите на краката нагоре.

Първа жена: Боже, що за език! Как може да се шегуваш тъкмо сега? Няма ли нещо, за което да съжаляваш?

Втора жена: Точно в момента имам, ама каква полза от хленчене? Кой се опитваш да разчувстваш? Онази страховита дама с плитките, която се опитва да стане министър председател? На нея и е през оная работа за теб или който и да било друг. По-добре да я посрещна с твърдо стиснати устни и розови бузи, отколкото със синкаво бледо лице.

Първа жена: *(Тича до огледалото, за да се погледне)*. Между другото, въобще не приличам на труп и няма и следа от синкаво бледо лице, както ти спомена.

Втора жена: Да не би да очакваше незабавна промяна? Ще отнеме няколко дни. По-добре се погрижи за нещо много по-важно: имаш ли парцел на гробището?

Първа жена: Не.

Втора жена: Ами роднини? Днес могат да те положат в гроба на някой роднина.

Първа жена: *(Въздъхва)*. Не, за съжаление, всички те са живи.

Втора жена: Тогава следващата стъпка ще е кремация.

Първа жена: Да те изгорят така жив?

Втора жена: Първо, не жив, а мъртъв. И второ, защо не? По-добре е да изгориш бързо, отколкото, извини ме, да гниеш с години.

Първа жена: Бррр! ... слушай, няма ли други теми за разговор? Защо така седим тук? Къде е Рая, Ада, светлината в края на тунела или поне нещо подобно на приличен живот след смъртта?

Втора жена: Навярно чакаме някой да се погрижи за нас. Само си представи колко много хора изчезват от сцената на живота! Сигурно има дълга опашка с чакащи.

Първа жена: Ти да не си последната на опашката?

Втора жена: Възможно е.

Първа жена: Тогава аз ще съм след теб. Сега съм доста нервна.

Втора жена: Няма защо да си нервна, защото вече всичко е зад гърба ти.

Първа жена: И сега, какво да правим?

Втора жена: Каквото и да правим е без значение. Успокой се и ... как да го кажа? ... о, да, намери покой. Между другото, какво ще кажеш да се запознаем? В края на краищата се намираме в края на живота си. Казвам се Виктория, а ти?

Първа жена: Наталия... Наталия Неорхивна.

Втора жена: На-та-лия Не-ор-хив-на... Представи си само колко красиво буквите на малкото и на фамилното ти име ще изглеждат в златни букви върху гранит? И под тях споменанието: „От искрено благодарните наследници!”

Наталия: Но аз нямам никакви наследници.

Виктория: Добре, тогава: „В памет, чест и слава - да са твои за векове напред.”

Наталия: Амин... Няма да живея толкова дълго.

Виктория: Разбира се, ще умреш много по-рано. Ето друга версия на епитафа: “Ще живееш в нашите сърца” точка.

Наталия: Липсва топлина и звучи твърде официално.

Виктория: Боже, боже трудно ти се угажда. Имаш ли някаква хубава снимка за надгробната плоча?

Наталия: Не, само една за паспорт. Не съм много фотогенична и фигурата ми не е много ...

Виктория: Фигурата ти е достатъчно добра ... за ковчег. И основното нещо е, че той има няколко икономични предимства: по-тесен ковчег, по-малко пари и по-малко облицовка отвътре.

Наталия: Така е, а пък аз нямам нищо прилично за носене. Истината е, че минавах само с кожено палто и то не за дълго време.

Виктория: О, не, носенето на кожено палто в ковчег е неприлично и навярно ще ти е доста горещо в него.

Наталия: Купих си и чисто нов бански, на цветя.

Виктория: Не, на цветя не става. Ще ти е нужно нещо в черно или тъмно синьо. Що за досаден съветски навик имаме да отлагаме всичко за последната минута

Наталия: Но смъртта настъпи толкова внезапно.

Виктория: Това е нещо, за което всеки е чувал и е бил предупреден ...доста преди настъпването ѝ. Нас като ли ни учат на всичко. Искаш да караш кола? Добре, вземаш тримесечен курс, минаваш изпит и след това ти издават шофьорска книжка. Но никой не е подготвен за смъртта. Мисля, че трябва да има някакви курсове и изпити за целта. Ако се провалиш, не бързай да плащаш дължимото на природата

Наталия: Точно така и се чувствам. Все още съм зелена в тези работи. Ами, ако не ме приемат?

Виктория: Защо мен питаш? Знам толкова колкото и ти ...

Наталия: Но ти като че ли знаеш всичко за живота ... сякаш си умирали хиляди пъти.

Виктория: Да, знаеш ли защо е така? Защото имам логическа мисъл. И по някаква причина сега имам главоболие. Ами, ако прекаленото мислене е вредно за трупове?

Наталия: За трупове нищо не е вредно.

Виктория: Трезва мисъл. Признавам. Но ще трябва да взема нещо за главоболие (*оглежда се и намира хапчета върху бюрото, поглъща няколко, сяда и заспива*).

Наталия: Нека и аз да взема няколко. Всички тези странни събития карат главата ми да се върти. (*също поглъща няколко хапчета*). Този вкус ми напомня за моите приспивни ... Може би ще намеря някакъв отговор ... (*придвижва се до кушетка и ляга върху нея*).

(Затъмнение)

Втора сцена

Наталия: (*събужда се и постепенно се изправя на крака, потърква очите си, разглежда стаята, забелязва Виктория, приближава я, леко се изкашля, за да я събуди*). Извинете, но какво правите тук?

Виктория: (*полусъннена, неразбираща какво се случва*). Къде съм? Един момент ... Излязох с Толик. Познаваш ли го?

Наталия: (*раздразнено*) Не го познавам и не искам да го познавам.

Виктория: Браво на теб. Той е рядко срещана отрепка – напи ме и ме изостави. Или пък беше обратното? Когато се свестих беше студено. После видях трупове навсякъде около мен ... и ти ми изглеждаше на един от тях. Сега си спомних напълно. Името ти е Наталия.

Наталия: Точно така, а твоето е Виктория. Значи все пак не е било сън, нали?

Виктория: За какви сънища говориш? Погледни ме. В очите ми има мъзга, а на крака ми виси етикет. Типичен представител съм на семейство трупове. И ти не изглеждаш по-добре.

Наталия: Това е абсурдно. Аз, труп?

Виктория: Не, ти просто се забавляваше някъде наблизко и се отби в Морга No.5 – прекрасно място за забавление с освежаващ хлад!

Наталия: Морга No.5? Но това е мястото, където работя като санитар. Това означава ли, че не съм жива?

Виктория: А защо тогава лежеше като обикновен труп?

Наталия: Лежала съм. Не, просто припаднах при влизането ти, защото те взех за призрак, въпреки че е морга. И живите трупове са рядкост тук. Ти си първия, когото виждам.

Виктория: Е, сега съвсем ме обърка. Жива ли съм, труп ли съм или пък призрак?

Наталия: Можем да се ощипем взаимно (*щипе Виктория*).

Виктория: Ох, боли!

Наталия: От всички хора на мен да ми се оплаква.

Виктория: Да речем, че сме живи. Но как се озовахме тук?

Наталия: Чакай малко. Спомена, че си се напила. Може и да си се напила до смърт, измръзнала си до костите си на улицата и са те прибрали като труп.

Виктория: А как тогава лекарят е потвърдил смъртта ми?

Наталия: Цяло чудо е как не е потвърдил собствената си смърт все още. Тръгва на гуляй и всичко останало после върви на автопилот.

Виктория: Защо държат такива хора?

Наталия: Никой досега не се е оплакал. Ти си първата. Да благодарим на Бога, че се озова тук, а не в крематориум. Трябва да намалиш пиенето

Виктория: Все още не съм свикнала с това. Значи сме живи, така ли?

Наталия: Слава Богу, че сме! Всичко, което свършва добре е добро.

Виктория: Аз дори бих казала „всичко, което не свършва“. (*И двете се смеят*). О, трябва да се обадя вкъщи в случай, че се тревожат ...

Наталия: Но не им казвай откъде се обаждаш.

Виктория: Може ли? (*Опитва се да се обади, но не успява*). Линията като че ли е мъртва.

Наталия: Е, как така? Нека да опитам аз (*опитва се да се обади, но и тя не успява*). Много странно, няма и грам звук. Остави, има уличен телефон зад тъгла.

Виктория: (*Тръгва към вратата, но рязко спира*). О, боже, не мога да изляза навън в това облекло. Ще съм късметлия, ако не ме завлекат в лудница или не ме изнасят.

Наталия: Почакай! Дрехите са във външната стая. Облекли са те при пристигането предполагам?

Виктория: Разбира се, преди много време. С костюм на райета.

Наталия: (*бута вратата, но тя е затворена*). По дяволите! Затворена е. Да не би някой да си прави някаква глупашка шега с нас? Чакай! Има аварийен изход ето тук. (*Изтичва към отсрещната врата. Опитва се да я отвори, но и тя е затворена*). Защо стоиш така неподвижно там? Помогни ми. (*И двете правят опит да отворят вратата, но тя не помръдва*).

Виктория: Е, хубава работа! Чудя се колко време ще останем в тази дупка? Между другото, колко е часа?

Наталия: (*изважда часовник*). Спрял е. Сигурно съм го ударила о пода когато припаднах. Имаш ли часовник?

Виктория: Единственото, което имам е един етикет (*вдига крака си и изследва етикета*). Точно както си и мислех – номер 13-ти. С такъв номер сигурно няма да ти позволят и да умреш човешки.

Наталия: Какво ще правим сега? И най-важното, какво означава всичко това?

Виктория: Какво ще кажеш да разбием вратата?

Наталия: Безнадеждно е. Вратата е стоманена.

Виктория: Ама, че в тъпа държава живеем. Защо моргата трябва да е със стоманени врати? За да държи надалеч крадците на трупове? Или да спре мъртъвците, за да не избягат?

Наталия: Не, това не е причината. Това помещение е бомбоубежище, в случай на атомна, химическа или друга подобна атака. Тук някъде трябва да има инструкции.

Виктория: *(открива инструкциите)*. Ето ги *(изучава инструкциите Наталия се присъединява към нея)*.

Наталия: *(чете)*. В случай на опасност от атака, се активира систематата за сигурност и вратата се блокира ...

Виктория: Какво искаш да кажеш ...?

Наталия: Нищо не искам да кажа. Просто прочетох какво е написано тук. Може би е нещо случайно.

Виктория: А липсата на телефонен сигнал – и тя ли е случайна?

Наталия: Божичко, полазват ме тръпки. Просто не мога да повярвам..

Виктория: Когато атомната електроцентрала в Чернобил избухна тогава също никой не можеше да го повярва.

Наталия: Ами, ако избухне отново?

Виктория: Кой знае. Във всеки случай излизането навън е опасно. Навън може да има всичко: химическа зараза, радиоактивни разпадания, епидемия ...

Наталия: Откъде е дошъл целият този боклук? Всичко изглеждаше толкова тихо...

Виктория: Обяснението е просто. На американците им писнало от експанзионистичните действия на Китай и я ударили с атомна ракета. Руснаците покрепили китайските си братя и си отмъстили. Така че американците направили ядрена ракетна атака на Москва. Сега всички тези радиоактивни лайна ваят върху нашите глави.

Наталия: И със сигурност съм голяма късметлийка по това време да се озова в Морга No.5. Смятах че това може да е край на моите професионални амбиции, но може да се окаже далеч по-лошо.

Виктория: Зависи как гледаш на това. В началото ни се струваше, че сме мъртви, а всички останали – живи, но сега навярно е точно обратното.

Наталия: Наистина ли вярваш, че сме единствените хора на планетата?

Виктория: Възможно е. Кой знае.

Наталия: И защо му трябва на Господ да остави само две жени живи? Не виждам никакъв смисъл в това. Ной, например, взима на борда на своя ковчег по двойка от всеки вид животни. Каква полза от нас двете?

Виктория: Пътищата божии са наистина необясними. Ами ако е решил да сложи точка на всички войни? Веднъж гледах филм как момичета се отглеждаха в епруветки. Ти добра ли си по биология? Какво е изкуственото осеменяване?

Наталия: Е, все пак съм медицинско лице. Изкуствено означава точно това – изкуствено, но все пак имаш нужда от мъж, за да постигнеш желанния резултат. *(Изведнъж телефонът извънпява рязко. Звукът ги кара да подскочат).*

Виктория: Вдигни го! Това е твоето работно място все пак.

Наталия: *(Вдига телефона и отговаря с безизразен глас).* Ало... да ... да ... *(поставя обратно слушалката и мълчи).*

Виктория: Е, кой беше?

Наталия: Незнам ...

Виктория: Поне какъв беше гласът - мъжки или женски?

Наталия: Мъжки, струва ми се.

Виктория: Слава на Бога, поне един мъж е още жив. Какво каза?

Наталия: Че е тръгнал и скоро ще пристигне.

Трета сцена

Виктория: За труп ли идват?

Наталия: Не, иначе щяха да се изразят по друг начин. Идват за мен, или за нас?

Виктория: И какво ще означава това?

Наталия: Само ако знаех...

Виктория: Поне телефонът е включен отново (*вдига слушалката*). Хей, пак няма сигнал.

Наталия: Може би пък да е нарочно, телефонът да оперира само в една посока. Странен трик, бих казала.

Виктория: Нека сега да го опишем логично: ако сме живи, то това е нечия гадна шегичка и трябва да изчакаме докато мине.

Наталия: Ами, ако не сме ... живи?

Виктория: Още по-добра причина да чакаме. Нищо друго не можем да направим.

Наталия: (*сяда и чака известно време*). Но не мога просто така да си седя и да си въртя палците! (*Скача*). Да направим нещо!

Виктория: Имаш ли цигари?

Наталия: Да, Е, и какво?

Виктория: Ти каза, че трябва да направим нещо. Така че да пушим (*Наталия изважда две цигари, първо пали едната, а после другата и след това дръпва от нейната цигара*). Какво има?

Наталия: Няма да пуша. Ами ако всичко това е истина ... и скоро ще настъпи Последния съд? Пушенето е грях.

Виктория: Ако е така, то ти вече си огромен грешник. Така че няма как това да те спаси. Можеш само да се отдадеш на радостите на живота – опа, моля за извинение – на смъртта.

Наталия: (*изважда втора цигара и пали*). Звучи убедително.

Виктория: Една зигара повече или по-малко е без значение. По-добре се замисли за нещо много по-сериозно ... да речем – молитва, ако си вярваща.

Наталия: (*заема позата на молец се и едва помръдва устните си*). А ти защо не се покаеш?

Виктория: Не откривам никакъв смисъл в това. Независимо дали ще се покая или не, ще свърша там долу (*сочи към пода*). Не следвах Божиите заповеди. Едва се оженихме и много скоро брачният живот стана бреме и се разделихме. Изхвърлиха ме от колежа, така че продължих по същата въртележка на живота. А после ме смачкаха внезапните и неочаквани житейски обрати.

Наталия: И все пак, ако се покаеш истински ... Може пък това място е да е нещо като чистилище. Не са дошли за нас нарочно, за да ни дадат втори шанс.

Виктория: Казваш го, защото си сме лика-прилика – работиш през целия си живот от заран до мрак, с един и същи мъж, навярно никога не си му изневерила, нали?

Наталия: Не знаеш много неща за мен. Можеше и да постигна повече, ако му бях изневерила, много повече от това ....

Виктория: Това какво? (*Пауза*). Добре, щом не искаш да ми кажеш, недей.

Наталия: Слушай, ами ако се покая пред теб? Ще бъде като да го направя пред свещеник.

Виктория: Секунда (*изгася циганата си*). Сега се покай.

Наталия: Накратко, абортирах два пъти ... в моите крехки години. Забременях от момче, което срещнах случайно ...

Виктория: Достатъчно. А втория път?

Наталия: Бяхме току що женени. Живеехме в стая под наем, беше такава кочина, че взех решение да не раждам. По-късно видях момчето ми в сънищата си. Знаеш, сякаш се вихреше снежна виелица и някой почука на вратата и прошепна, “Мамо, пусни ме. Страх ме е” ... Отворих вратата, но нямаше никой отвън ... Това ме будеше през нощта и ме караше да плача горчиво. Казваше ми се, че моят аборт предсказва края на брака ни. Жената плаща за прекъснатата бременност, за живота и за всичко останало, което следва.

Виктория: А и за детето. Почти всички разчитат на аборта. Така изглежда живота. Но при мен беше по-лошо. Когато бях бременна, партньорът ми изневери с една пачавра, така че го разкарах по живо, по здраво. Той напусна, добре, ама момичето ми се роди мъртво. – уплела се в пъпната връв. Казват, че веднъж само да се почувства виновна една душа и се обесва.

Наталия: Разбират ли наистина от тези неща там?

Виктория: По-добре от нас. Занеш ли, щеше да е по-добре да бях абортирала – много по-малко страдание и за двете – за мен и момиченцето ми, най-вече за нея...

Наталия: Знаеш ли, много от греховете са ни дадени, за да страдаме.

Виктория: Няма никакво значение, след всичко което преживях. (*Телефонът извънпява. И двете замръзват*).

Наталия: Вдигни телефона. Бързо! Но този път питай за всичко с пълни подробности.

Виктория: Не, ти го направи. Твой ред е. (*Пауза*). Вдигни го или ще спре да звъни.

Наталия: (*вдига слушалката*). Ало... кой се обажда? Да... само исках да ... (*поставя слушалката обратно*).

Виктория: И какво каза той?

Четвърта сцена

Виктория: “не се тревожи, скоро ще съм там,” каза той и добави да не предприемам никакви безсмислени стъпки и да стоя далеч от опасности.

Наталия: Чакай малко! Ако трябва да стоим далеч от опасност не означава ли, че сме живи?

Виктория: Точно така – какви стъпки, още повече безмислени би могъл един труп да направи? Ясно е като бял ден.

Наталия: На мен ми прозвуча като увещанията на лекар: не се тревожете всичко ще е наред, дори и ако крака ти е отрязан чак до ушите, никак не ти е нужен, нали? Настинала си? Често ли те гипсират?

Виктория: От време на време.

Наталия: Но аз бях същинска алкохоличка. Delirium tremens – ето от какво страдаме, скъпа.

Виктория: Какво? Сигурно си откачила.

Наталия: Разбира се, че съм. Работата ми е кълбо от нерви с много стрес и умора. Така че лепилото никога не достига, за да ме държи цяла.

Виктория: Какво толкова се хвалиш? Да не искаш да кажеш, че сме някакви смахнати?

Наталия: Има две възможности – или сме откачалки или откачалките отвън са ползле от нас.

Виктория: Нека да допуснем, че е така ... Но защо са ни заключили тук?

Наталия: Защото страдаме от синдрома на маниакална депресия. Донякъде сме обществено опасни.

Виктория: Тогава защо не ни държат в лудница, а в морга?

Наталия: Предполагам, че е метод на лечение.

Виктория: Но аз не върша нищо тук!

Наталия: Може пък да е някакво временно действие.

Виктория: Тогава какво означава „да се пазим“?

Наталия: Да не си блъснеш главата в стената, за да не унищожиш обществена собственост?

Виктория: Моята глава е обществена собственост?

Наталия: Не, стената, и онези ужасни врати (*затичва към една от вратите, но се спира*).

Виктория: (*замислено*). Що за куку съм, че не мога да разсъждавам трезво?

Наталия: По-добре информирай мама за трезвото си мислене. Чия натрапчива идея беше тази за смахнатия свят, не беше ли твоя?

Виктория: А кой продължи за говори за атомна зима, отделно от моргата тук?

Наталия: Ами, доколкото мога да преценя, ти си типичен шизоиден параноик, докато аз съм параноичен шизофреник.

Виктория: Господи, мили, звучи идиотски ... но изглежда вярно. Виж, ти си медик и сигурно ги знаеш тези неща. Наясно съм, че нещо ми хлопа, но кажи ми как и кога се случи това.

Наталия: Е, не съм психиатър. Някога да си имала усещането, че някой те преследва?

Виктория: (*опитва се да си спомни*). Да, случвало се. Винаги когато си сложила къса пола, някой жребец ще ми се лепне и ще ме следва неотлъчно по петите.

Наталия: А когато си сложиш дълга пола?

Виктория: Зависи колко дълга. А също така и с колко дълбока цепка, ефектът е същият.

Наталия: Виждаш ли: натрапчиви идеи с постоянни асоциации.

Виктория: О, майчице! Не искам да се озова в лудница.

Наталия: Не се вълнувай толкова. Пациентите там са винаги по-добре от медицинския персонал – всичко, което правят е да се излежават и да си почиват. Трябва да съжаляваш сестрите, те са непрекъснато в движение и обслужват оплакванията на лудите. Защо мислиш работя в моргата? Всеки тук е щастлив и не се оплаква. Мъртвите пациенти са сто пъти по-добре от живите.

Виктория: Хей, знам от какво си болна! Некрофилия.

Наталия: А, да не си си изгубила ума? Никога не съм ги докосвала и с пръст.

Виктория: Значи е платонична некрофилия. Първи стадий.

Наталия: Мисля, че твоето е последен стадий на лудост. (*Пауза, тишина*). Знам какво трябва да направим, за да ни пуснат отгук. Нека се престорим, че сме на път да се оправим, разбираш ли?

Виктория: (*кимва в съгласие и говори високо*) Никога няма да пия отново!

Наталия: И аз никога вече няма да доближа труп. И ще напусна моргата утре. Не, веднатата, още днес!

Виктория: Само от миризмата на алкохол ми се догажда.

Наталия: А на мен ми става лошо от тези трупове тук.

Виктория: За да го докажа ще се присъединя към общност от трезвеници.

Наталия: А аз ще направя най-лошия ход – ще се присъединя към екипа на линейка в спешното отделение или ще работя в отдел за анализи вместо в тази морга. *(Когато телефона иззвънява, тя прошепва)* Ами, ако са ни чули?

Виктория: Хайде, вдигни и говори с него като медик с медик.

Наталия: Ало... да *(пауза)*. Извинете, но няма да ми казвате ... *(Затваря телефона)*.

Виктория: И, какво каза докторът?

Наталия: Мисля, че той не беше доктор. Каза, че са закъснели и че трябва да решим сами ...

Пета сцена

Виктория: Да вземем решение за какво?

Наталия: Незнам. Но ако ни смятат за шизофренички, биха казали нещо друго. Шизофрениците не вземат сами решения, това обикновено се прави от други.

Виктория: Точно... да вземем решение... звучи като обжалване на балотаж.

Наталия: Хей, готина идея. Ами, ако е преврат?

Виктория: Какъв преврат?

Наталия: Политически, разбира се. Докато тези нависоко са заключени в борби за власт, масите са събрани от домовете им в случай, че решат да постъпят по друг начин. Така че трябва да решим дали подкрепяме „нашата страна” или „тяхната страна”.

Виктория: Но къде е тази “наша страна” и “тяхна страна”?

Наталия: Да не би, по дяволите, това има някакво значение за теб? Няма да е по-лощо от сега.

Виктория: И защо не?

Наталия: Или пък биха сложили ред в тази страна като бутнат едните в затвора, а другите ги убият – достатъчно, за да ни накарат да дишаме по-леко.

Виктория: Ами, ако нас ни хвърлят в затвора или ни затрият?

Наталия: Защо точно нас и за какво?

Виктория: Ако знаеха за какво, щяха да го напярват преди доста време. Казаха ни да решиме, което означава, че трябва да открием, кои са Левицата и Десницата.

Наталия: Можеш ли да го кажеш по-ясно?

Виктория: Ех, колко си тъпа. Левицата изравняват всички и то да са еднакво зле и са за цялостно обединение с братски народи, докато Десницата са специална порода патриоти, които също искат да сме зле, но избирателно, и за тях братските народи са тези с най-глъстите банкови сметки.

Наталия: Което значи, че всеки ще бъде зле?

Виктория: Кой знае. Така че ако не вземем решение, всеки ще е прецакан, най-вече аз и ти. Сега ясно ли е?

Наталия: Почти. Най-вероятно откачалките с които си имаме работа са от Левицата.

Виктория: Шъът ... (*казва тихо*) мери си думите. Може да ни подслушват.

Наталия: (*на висок глас*) А също съм за светло бъдеще ... или, още по-добре, за светло настояще ... в което всеки – на глава на населението – ще притежава яхта, вила и кола мерцедес.

Виктория: (*с тих глас*) Какви ги бръщолеваш? Какъв мерцедес?

Наталия: Ако не ти харесва, тогава колело за всеки или, още по-добре, скейтборд ... червен на цвят! По-евтино е и ще решим и фитнес проблемите. Няма абсолютно нищо, което да сме загубили от участието си в НАТО. Защо трябва ние да сме непрекъснато губещите?

Виктория: И сега си представи няколко хубави западни войски към тази картина. Опа! Исках да кажа няколко приятелски братски войски. Тогава ще живеем в Рая.

Наталия: Кога?

Виктория: Когато всички онези ужасни нощни клубове, казина, дискотеки и други капиталистически останки бъдат изтрети от лицето на земята.

Наталия: Права си, защото ограбват съня ни. С това влошаващо се здраве не сме никак годни за въртене и сучене през цялата нощ.

Виктория: А да печелиш нещо в казино е като да доиш коза в сито. Копелетата програмират машините, забиват заровете и двуюко прекъсват играчите. Много пъти се опитвах да спечеля – напразно. Тези измамници трябва да бъдат хвърлени зад решетки.

Наталия: И вместо казина трябва да имаме театри, концертни зали и художествени галерии!

Виктория: Точно така. А проститутките трябва да работят на нормирано работно време – или през деня, или през нощта. Също така и да си имат профсъюз, който да се грижи за почивните им дни, болнични, ваканции и всичко останали облаги, които се полагат на трудещите се хора.

Наталия: Няма да е лоша идеята да ги пуснем и в безсрочен отпуск. За всички времена! Стига с тази блудщина! Един съпруг трябва да носи всичките си заплати при семейството вместо да ги харчи по леки жени. Както изглежда, парите ни не струват нищо на днешно време.

Виктория: Парите не са най-важното нещо, обаче.

Наталия: Не и когато имаш много от тях?

Виктория: Най-важното нещо е сърцето да пее.

Наталия: Хей, идеята е добра. Хайде да изпеем една революционна песен. (*Намигва на Виктория и прошепва*) Веднага щом я чуят, ще ни преместят и ще ни освободят.